

Bladet's adresse: St. Magnus' Medlemsblad, Kasernegt.
46, 1632 Gml. Fredrikstad

Blad nummer 4 - 1999

Innlegg sendes til, gjerne på diskett:

Asbjørn Brevad, Rødvollen 20, 1621 Gressvik E-post: asbrevad@online.no

Redaksjonskomite:	Asbjørn Brevad	Tlf. privat: 69 32 84 12
	Rolf Borgersen	Tlf. privat: 69 34 12 20
	Bjørn Roger Hansen	Tlf. privat: 69 33 39 29
	Tore Høye	Tlf. privat: 69 31 58 55
	Øystein Andersen	Tlf. privat: 69 34 59 01
-		
Foto:	Terje Sten Johansen	Tlf. privat: 69 15 10 73
Annonser:	Einar Stubberud	Tlf. privat: 69 31 50 82

Ordførende Mester har ordet:

Kjære alle sammen!

Vi husker alle den blinde visjonær Erling Stordahl, mannen med et smil like stort som hjertet. Han døde i 1994. Knapt noen har vært et sterkere vitnesbyrd om at blinde ser. I hele sitt liv var han engasjert og kjempet lidenskapelig for alt Gudskapt liv. Tenk om vi alle måtte leve et helt liv i mørke, i fullstendig mørke, uten håp om å få se lyset.

Kanskje er det dog likevel slik at mange av oss går gjennom livet med delvis lukkede øyne og at vi er mer eller mindre blinde. Erling Stordahl skal ha sagt:

"Vi er alle blinde. Noen fordi vi ikke ser med øynene, noen fordi de ikke ser med forstanden og de fleste av oss fordi vi ikke ser hverandre!"

Han elsket mennesker og kjempet spesielt for de svake i samfunnet og for de med handicap, og han nektet å la menneskeverd bli knyttet til utseendet og den perfekte kropp. Hele hans liv var en kamp for den livskvalitet som ikke fanges inn av sprudlende og farverik kinoreklame for det vellykkede menneskes livsnytelse. Ved sitt liv ropte han mennesker ut av isolasjon og mismot.

"Vi er hverandres utrustning," sa han mens latteren runget.

Derfor kjempet han for alle som ikke kunne se med sine øyne. Han forsøkte på mange vis å avdekke forstandens blindhet. Men mest av alt rakte han ut hender til mennesker som blir oversett og forbigått i vårt samfunn. Kanskje er det ingen som vet bedre hva det vil si å være oversett enn den som er blind.

"Derfor brukte han sitt liv til å la oss oppdage at vi er hverandres øyne, vi er hverandres ører, vi er hverandres hender og føtter. Ingen av oss overlever under en osteklokke".

Vi er inne i adventstiden og julen nærmer seg, mine brødre. Vi har utrolig mye å lære av Erling Stordahl. Hvorfor ikke trykke noe av hans storhet til vårt bryst, nemlig å lære oss å se med hjertet.

Det var kanskje ikke til deg, mine kjære broder, jeg burde henvende meg, men jeg har nu en gang ingen annen.

Kjenner du eller jeg til mennesker som lider nød, som er ensomme eller har det spesielt vanskelig nu i diss juletider og som blir sittende helt alene på selveste julaften? Som ikke har noe familie eller som ingen rett og slett er interessert i lenger, mennesker som familien og samfunnet har glemt? Spesielt nå i førjulstiden har vi mulighet å vise hva vi duger til. Vi har muligheter til å gjøre noe akkurat nå, kanskje allerede i aften og ikke vente til julen er over! Visst er det mennesker som trenger pengestøtte for å komme over en vanskelig situasjon, men de aller fleste lider kanskje av en form for åndelig nød og tomhet. Dette å strekke ut en hjelpende hånd, et godt og varmt håndtrykk, et vennlig ord, et ord om at jeg er glad i deg, at jeg setter pris på deg, kan ofte være nok.

Vi har alle romjulsdrømmer, og ser stadig for oss bilder av hvordan virkeligheten kunne vært. Vi synger "Deilig er jorden" og det skjer noe med oss. Det vekkes en urlengsel etter en eviggrønn virkelighet som ikke kan trues. Selv H.C. Andersens "piken med fyrstikkene" som hadde tappt det meste, sitter i kulden og livnærer seg med sine drømmer om gås og varme i et hus av levende mennesker.

Kanskje vi alle skulle benytte denne julen til å ta frem det gode i oss, ikke bare praktisere frimureriet innen for logens vegger, men ta med oss den gode følelse som vi alle har etter et logemøte, ut i den allminnelige verden og gjøre noe med alle våre drømmer om en fullkommen jul. La denne julen bli noe spesielt, til glede for oss selv og våre medmennesker, la oss tenke og se med hjertet.

Gledelig jul, kjære broder! Gledelig jul alle sammen!

Med broderlig hilsen Peter Sæter

(Ordf.Mester)

SMÅ ORD TIL ETTERTANKE

v/Bjørn Roger

Den som pønser på hevn, holder selv sine sår åpne.

Francis Bacon

Du skal glede deg over hvert eneste lys på kaken, og feire alt det liv du er blitt tildelt.

NN.

Den som lyver for å hjelpe deg, vil en dag lyve igjen og skade deg.

NN.

Den som gjerne vil leve livet om igjen, har overhodet ikke levet.

Karen Blixen.

Det er to slags mennesker som aldri driver det særlig langt –de som ikke kan gjøre det de får beskjed om, og de som ikke kan gjøre noe annet.

Cyrus Curtis.

Det viktigste i livet er ikke å nå sine mål, men alltid å være underveis mot dem.

Fridtjof Nansen

Deilig er jorden

Ved misjonsprest, br. Sveinung Moen

Deilig er jorden, Prektig er Guds himmel,
Skjønn er sjelenes pilgrimsgang! Gjennom
de fagre Riker på jorden Går vi til paradiset
med sang.

Tider skal komme Tider skal henrulle,
Slekt skal følge slekters gang, Aldri
forstummer Tonen fra himlen I sjelens
glade pilgrimssang.

Englene sang den, Først for markens
hyrder, Skjønt fra sjel til sjel det lød: Fred
over jorden, Menneske fryd deg!

Oss er en evig frelser født!

Stillheten senker seg over Betlehems marker. Er dette sant? Hva er sannhet? I den profane verden snakker vi om at sannhet er alt det som stemmer med virkeligheten. Den vitenskapelige undersøkelsesmetodikk kan ikke akseptere annen sannhet enn den som vi kan ta og føle, se og høre, lukt og snakk. Det vi kaller for den empiriske verden. Dette som kan begrunnes kun ut fra erfaringer. Hva er sannhet?, spurte Pilatus Mesteren hin gang. Og la derfor for dagen at han tvilte på fremstillingen om Mesteren, og samtidig stadfestet han at det er intet sted hvor det lyves så mye som i en rettssal. Er sannhet kun manifestasjoner i den fysiske verden? Er Det Nye Testamentet kun en

del av den såkalte vest semittiske religiøse litteratur? Eller er Den Hellige Skrift Guds åpenbaring gitt til menneskeheten gjennom profetene og apostlene?

Skal vi tro det? Hva er så tro? Tro sier Hebr.brevets forfatter, er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees. Men hva sier Begrepslæren, d.v.s. den disiplinen innen Logikken som brytes med begrepenes form og innhold. Den sier: Tro er en sinnstilstand. Det er et menneskes forhold og reaksjon på en meddelelse. Mennesket holder denne meddelelse for å være sann og reagerer med en aktiv holdning. Minste kravet til en meddelelse eller et budskap er at den eller det må være sant. Er det for mye forlangt at det religiøse budskap i Det Nye Testamentet skal være sant? Ja, sannheten selv! Men hvordan er jeg kommet til denne kryssveg? Til denne skjebnetime i mitt liv at jeg står overfor valgets gru? Jo, jeg har hørt budskapet. Jeg har blitt forelagt frelsens veg. Det er nu opp til meg å velge å tro, d.v.s. å holde dette budskapet jeg har hørt for å være sant. Jeg har hørt englenes budskap i sang på Betlehems marker.

Nu, kjemper to livssyn en innbitt kamp. En materialistisk - den fysiske verdens anskuelse ser ingen synd eller en metafysisk Gud. Transendentalt overjordisk vesen med hele verden i sine hender, har ingen plass i et Universum hvor alt følger et i bestemt regelverk av årsak og virkning.

Men finnes der bak all lære om biologi, geologi og astronomi en verden som ikke kan måles med menneskelige mål? Det er ingen vitenskapelig begrunnelse for min tro. Men dypt derinne i mitt eget sjel liv stemmes min sjels harpe til sang. Liv og oppstandelse, mirakler og engler, jomfrufødsel og syndenes forlatelse kan vanskelig innordnes i en streng naturfysiologisk verdensorden. Men hvem er vi, hvor kommer vi fra, og hvor går vi hen? Spørsmålet henger der og dirrer og må besvares. Og hvorfor har vi denne lengsel, hvis Han ikke hadde tenkt å besvare den? I så tilfelle må han være en terrorist, som elsker å plage oss.

Deilig er jorden. Ja, den er deilig. Men menneskene er i ferd med å ødelegge den med søppel og avfall, og det meste av det kommer til oss og våre barn gjennom TV. Vi serverer den verste vold og kriminalitet til våre barn, og blir høylig forbauset når barn og ungdom omsetter dette i praksis.

Prektig er Guds himmel: Ja, vidunderlig er den, med sine majestetiske stjernebilder og Nordlys. Alt bærer bud om Den Allmektige som har lagt lengselen ned i våre hjerter, fordi han akter å besvare den.

Derfor lyder sangen på Betlehems marker. Denne evige smertefølelse i våre hjerter, som fuglen i buret. Fuglen synger i villen sky, og vil ut, men kan ikke komme ut før dens herre vil. Og der ute på Betlehems marker møtes troen og tvilen - vitenskap og tro eller tro og viten. Det finnes intet holdbart vitenskapelig bevis på jomfrufødsel. Av en slik filosofering aner man konturene på en meget svak begrunnelse for kirkens eksistens. Allikevel er ikke dette hele svaret: "Aldri forstummer tonen fra himmelen, slekt skal følge slekters gang". Det er like uforstandig å svøpe en religiøs opplevelse inn en vitenskapelig tese, som å svøpe en vitenskapelig doktrine, inn i en religiøs opplevelse eller erfaring. Det søkende individ leter til det finner perlen. Tonen fra himmelen forstummer ikke. Englene sang, hyrdene sang, den blinde sang, men noen rasjonell forklaring gives ikke. Den religiøse opplevelse er der bare i kraft av en selv og gir deg den indre sikkerhet på at du; - skal nå den usynlige stad når vi følger troens opphavsmann og fullender.

NYTTÅRSFORSETT:

Hva med åndeligheten vår i det vi nå går inn i et nytt årtusen?

Kanskje det er på tide og riktig at du og jeg, kjære broder, vurderer åndeligheten vår. Ordene "Kjenn deg selv" er til enhver tid et aktuell tema for en broder som vandrer mellom to evigheter - fødsel og død.

Filosofen Arne Næss sier blant annet: "Fremtiden er så åpen at det er hverken ønskelig eller mulig å lage seg en ferdigspikret livsfilosofi - da vil vi stagnere. Filosofien begynner med en undring og slutter med undring - dyp undring. Å føle at man hører hjemme i livet, krever både målrettet vandring og bare å være til."

Det hender iblant at man treffer mennesker som på et vis endrer det synet man har på verden og seg selv. I første omgang blir man muligens både forundret og provosert, men også inspirert av vedkommendes syn på åndelighet. Enkelte tanker vil utfordre både på det følelsesmessige og det psykologiske planet - få en til å se med andre øyne på den åndelige veien man prøver å følge.

Alle mine jordnære studier av himmelen har ført til den konklusjon at himmelen ikke er et komplisert rike. Derfor burde vår personlige teologi være enkel.

Gå inn for å tro bare det som himmelen har stadfestet som viktig. Eksempelvis:

- Det guddommelige er ikke begrenset av menneskelig tid, rom og fysiske hensyn.
- Ikke forvent at en annen person skal gjøre deg lykkelig lykke er en indre personlig holdning og ikke minst et indre personlig ansvar.
- Livet er først og fremst en mulighet til å lære. Hver situasjon og utfordring og hvert mellommenneskelig forhold inneholder et budskap som det er bryet verdt å lære seg.
- Lev i nuet, og tren på å tilgi andre.

Vi tjener ikke noe på å tro at himmelen "tenker og handler" på en komplisert måte. Det er mye bedre og mer effektivt å lære å tenke på samme måte som himmelen gjør - i enkle og evige sannheter. Etter all sannsynlighet har vi gjort livet mer komplisert enn det trenger å være. Å oppnå lykke dreier seg om å fokusere mer på det positive enn det negative, og å leve på en måte som åndelig sett er sammenfallende med det vi vet er sant. Når vi forplikter oss til disse to tingene, er det nok til å la den kraften som ligger i vår guddommelige kropp, få påvirke både innholdet i livet og retningen det tar.

Meningen er at vi alle skal lære de samme sannhetene og la vår guddommelighet få arbeide i oss og gjennom oss. Dette er en enkel oppgave, men vi vet at det ikke er lett å gjennomføre. Vi har forskjellige utgangspunkt og mennesker rundt oss i livet, men utfordringene de byr på er identiske, akkurat som den innflytelsen som disse utfordringene har på ånden vår. Jo grundigere vi lærer denne sannheten, desto bedre kan vi utvikle symbolsyn - evnen til å se tvers gjennom fysiske illusjoner og opp-dage den leksjonen som livets utfordringer byr på.

Max Ehrmann sier det blant annet slik: "Gå rolig midt i larmen og jaget og husk hvilken fred det kan ligge i tausheten. Vær på god fot med alle mennesker, så langt det er mulig uten underdanighet. Uttal din overbevisning klart og stillferdig, og hør på andre, selv de kjedelige og uvitende - også de har sin historie.

La deg aldri forlede til å hykle hengivenhet. Vær ikke kynisk overfor kjærligheten, for tross tørke og skuffelser overvintrer den som gresset. Ta vennlig imot de erfaringer årene gir deg, og gi slipp på de gleder som hører ungdommen til uten å klage. Samle åndelig styrke til å stå imot hvis uhell rammer deg. Øv en sunn selvdisciplin, men vær for øvrig god mot deg selv.

Du er et barn av universet, akkurat som trærne og stjernene - du har rett til å være her. Og enten du kan forstå det eller ikke, så utvikler universet seg uten tvil som det skal. Derfor - lev i fred med Mesteren. Hvordan du enn forestiller deg ham, og hva ditt arbeid og ditt mål enn er, så hold fred med din sjel i livets virvar. Streb etter det gode liv !"

RoBo, fritt ut fra tanker av Arne Næss, Caroline Myss og Max Ehrmann.

Hvor lenge må en vente på ny grad?

En kort veiledende orientering om hvor lenge de enkelte brødre vanligvis *blir stående i* sine grader:

Grad:	Tid:
1. grad	1 år
2. grad	1 år
3. grad	1 ½ år
4./5. grad	2 år
6. grad	2 år
7. grad	2 ½ år (Samlet ca. 10 år)
8. grad	4 år
9. grad	6 ½ - 7 år
10. grad	Oppnås etter ca. 21 – 22 år samlet

Du bør vite at dersom du allikevel ønsker å bruke "10 år" i de enkelte gradene, er det et valg du selv styrer. Du må ikke ta imot en "forfremmelse" dersom du selv føler at tiden ennå ikke er inne for det. Det er da greit at du signaliserer dine ønskemål. Uansett: Jeg ønsker deg lykke til i ditt frimureriske arbeide!

AsbjB

SANGERGILDE

Du verden som det smakte! Enstemmigheten ved bordet var like stor som under det foregående årsmøte torsdag 28. Oktober d.å. Da var nemlig vår loges korbrødre samlet i Kasernegaten til sangforeningens gjennomgang av årsmelding, regnskap og budsjett, alt sammen godkjent med akklamasjon av de tilstedeværende 17 brødre, som også fulgte opp det hele med å gjenvelge sin formann Nils Tomas Stangeby for kommende år.

Deretter kunne vi alle – sammen med våre inviterte gjester O.M. Peter Sæter, Del.M. Sverre Hovland og C.M. Anders Krosby – lene oss tilbake og nyte toner og ord fra aftenens kåsør br. Kjell Bertheau Johannessen der han tok oss med på en snartur gjennom noen eksempler fra mannskorsangens utvikling.

Og i matsalen hadde enda en gang br. Gunnar Grabner ordnet til et vakkert langbord, der vi så kunne benke oss med store forventninger, skapt av erindringen fra fjorårets tilsvarende måltid. Men som han sa det br. Sverre i sin takkformaten-tale tilslutt: Måltidet hadde overgått alt hva han hadde tenkt seg! For sannelig hadde ikke br. Gunnar denne gang tryllet frem den herligste lakserett, og med omhu funnet frem til den deiligste hvitvin. Når så br. Nils Tomas ved måltidets slutt overrasket med sin selvbakte marsipankake til dessert, ja da var det ikke annet for oss andre å gjøre enn å gi oss over i behagelig velvære, og kanskje allerede nå se frem til vårt neste årsmøte i år 2000.

TH

Oberstløytnant Wessel Alshus som

MILITÆR OBSERVATØR FOR FN I MIDT-ØSTEN 1963/64 (Fortalt videre fra forrige nummer:)

I Jordan

Min siste tjeneste var i Jordan under The Hashemite Kingdom of Jordan - Israel Mixed Armistice Commission (HJK-I MAC). Hovedkvarteret lå i "No Mans Land" i Jerusalem, nær Mandelbaum Gate. Grunnen til at Jerusalem var "delt" i en vestlig israelsk og en østlig jordansk del, skyldtes "Den Arabiske Legion" som var bygget opp og trent for Jordan av den britiske offiseren "Glub Pasja". Den holdt nemlig stand mot de israelske styrker i 1948. Denne smale stripe "Ingenmannsland" fulgte den vestre mur av den gamle by som i sin helhet lå på Jordansk side.

Vi hadde to muligheter for å krysse mellom den israelske og jordanske del av Jerusalem. Den ene var ved Mandelbaum Gate hvor det var laget en åpning i stridsvognsperlingen. På begge sider av åpningen var det en politipost. Vi måtte vise "White Card" til begge for passering. Når vi ble kjente var det nok å oppgi kortnummeret. Den andre passeringen var ved Government House som også lå i FN-kontrollert område. Det hadde vært det britiske hovedkvarter under mandattiden, og var nå sete for UNTSO.

Tjenesten

Tjenesten var basert på 6 utestasjoner som lå på jordansk side, nærmere bestemt: Hebron, Latroun, Tulkarm, Jericho, Jenin og Irbid. Utestasjonene skulle være bemannet med 2 UNMOS og for 3 døgn av gangen. En av UNMO-ene skulle kjøre en fastsatt "grenserute" en gang i døgnet, mens den andre da skulle "holde" stasjonen. Dette ga oss en friere tjeneste enn vi hadde hatt i

Israel og Syria.

Vi kunne også bli beordret til dagtjeneste ved MAC-en. En dag det var min tur der ble jeg beordret til å delta i en "Mt. Scopus Convoy". Mt. of Scopus var en liten israelsk enklave litt nordøst for gamlebyen. Den inneholdt bl. a. et jødisk universitet hvor en liten gruppe israelske forskere - etter inngått avtale - skulle skiftes ut hver annen uke. Til det måtte FN sette opp denne nevnte konvoy. Den besto bl. a. av en innelukket pansret bil hvor de israelske personene ble plassert. Foran og bak kolonnen skulle det kjøre en UNMO i sin blå beret og hvite FN-merkede jeep. Vi kjørte ut gjennom Mandelbaum Gate og inn i den jordanske delen hvor det ventet en gruppe sinte arabere. De ropte og kastet sten på den pansrede bilen. Innenfor porten til den israelske enklave ble "passasjerene" byttet ut. Så kjørte konvoyen tilbake til den israelske delen av byen under ny stenkasting.

Jeg tjenestgjorde ved alle de nevnte utestasjoner. Hebron var litt spesiell også da. Hvis vi ønsket å ta våre familiemedlemmer med på en tur til Hebron, måtte vi søke UNTSO om tillatelse. Jeg tar derfor med en tjenestetur til Hebron.

På jobb i Hebron

Vårt hus lå ved veien til den jordanske flyplassen. En dag oppdaget vi en soldat med gevær på det flate taket vårt. Litt senere forstod vi hvorfor. Da kom det en kolonne med en svart limousin og et par følgebiler i stor fart på veg nordover. Det var sikkert kong Hussein på vei hjem til Amman.

Jeg har fylt OP-kassen med mat og drikke for tre døgn, og etter avtale med kollegaen om hvem som skal lage to middager. Jeg kjører Jerico-veien langs østsiden av bymuren. Ut for Stefanusporten er stedet hvor diasporajøden Stefanus ble stenet og Pauli historie begynner, markert med et minnesmerke. Ved Gethsemanehaven tar jeg av den smale veien nedover Kedrondalen. På toppen av bymuren ligger Salomos staller med lange rekker av spilltauskiller i sten. På venstre side av veien markerer Absaloms grav den klassiske tragedie far/sønn. (2. Samuelsbok 18: 17-18 og 33). Det var her kong Davids by lå. Jeg fortsetter nedover Valley of Hinnom (Gehenna) hvor veien overraskende stuper ned i en trang kløft før jeg kommer opp på Bethlehemveien. Jeg har lest at Jebusittene hadde sin offerplass i denne kløften med ofring av barn. Kløften skal ha vært Jerusalems søppelplass. Det har naturlig vært et skremmende syn med ild og røk fra brennende søppel.

På veien mot Hebron passerer Rachels grav. OP-hytten ligger i utkanten av byen. Her er vi enda lenger tilbake i kulturhistorien. Mamre lund er markert med en inngjerdet eldgammel eikerot (Abrahams eik). Den veldige Abrahams-moskeen er bygget over Makpela-hulen som Abraham kjøpte til gravplass. (1. Mosebok 23:19 og 25: 10). Her skal patriarkenes sarkofager være. En dag jeg var i Hebron tok den andre UNMO-en og jeg med oss OP-ens handy-man og gikk barfotet inn i moskeen. Det var et hull i gulvet, men det var så mørkt i hullet at vi ikke kunne si at vi hadde sett sarkofager under.

Maria Magdalena

I bladets nr. 2 skrev jeg at jeg ville komme tilbake til henne fra Jerusalem. I bakken ovenfor Gethsemane-haven med Alle Nasjoners Kirke ligger en Russisk-ortodoks kirke. Den er tilegnet Maria Magdalena, basert på legenden om henne. Etter korsfestelsen skal hun ha reist til Keiseren i Rom og anklaget Pontius Pilatus for justismord. Resultatet skal ha vært at Pilatus ble avsatt. Jeg ble overrasket over at det lå en hel del smykker på alteret. Med tanke på Fransiskanernes sterke benektelse av at Maria Magdalena hadde vært prostituert, stanset jeg en av nonnene som gikk rundt i kirken. Men hun hadde ikke tid til å snakke med meg.

Jeg har lest at det opp til våre dager skal ha eksistert en sterk Maria Magdalena-tradisjon i området nord for Marseille, og en noe lignende om Josef av Arimatea litt lenger nord. Det høres ikke usansynlig at Josef har hjulpet Maria med flukt etter at urmenigheten i Jerusalem ble sprengt.

Kollektive motsetninger - hat

I ettertid har jeg oppfattet mer av hvor sterke motsetningene mellom folkegruppene var enn jeg under tjenesten hadde forutsetning for. Jeg tar med tre opplevelser.

En dag jeg var utenfor huset vårt ble jeg invittert inn til naboen på et glass limonade. Det var overraskende å sitte i lenestol etter 9 måneder i våre pinnestoler. Jeg husker fruene sa: "Vi er ikke jordanere, vi er palestinerne". Palestinerne som folkegruppe ble jo tydeligere etterhvert.

Under tjeneste på utestasjonen Tulkarm - som lå tett opp til israelsk område - ble jeg anmodet fra den lokale jordanske politistasjonen om å bevitne overføring av fanger. Det viste seg å være 2 israelske gutter på 10 - 12 år som var tatt på jordansk område. Begge siders deltagere var meget alvorlige. Den israelske politimannen sa til meg: "De har gjort dette to ganger tidligere". Jeg hadde vanskelig for å holde meg alvorlig.

Da vi bodde i Tiberias skulle sjefen for UNTSO - den norske generaløyntnant Bull - inspisere OP-ene på Syrisk side. Sjefen for de syriske grensestyrkene fulgte generalen på inspeksjonen. En av OP-ene ble tatt som sted for lunsjen. Superkokken blant UNMOene - en belgisk major som skulle overta sviger-foreldrenes kro i Belgia - ble beordret til OP-en for å forestå lunsjen. Den andre UNMOen var en norsk major. Han viste at det var "norsk" spekesild å få kjøpt i Tiberias. Han skrev til meg, og min kone kjøpte sild som vi sendte med FN's postbil til Damascus. Generalen ble overrasket og ville vite hvor de hadde fått silden fra. De "dro" på det, men generalen gav seg ikke. De måtte da fortelle at den var kommet fra Tiberias. Da skjøv den syriske offiseren demonstrativt tallerkenen fra seg og ble stram i maska. Det ble ingen PNG (Persona Non Grata) etter episoden.

Avslutning

Vi hadde fulgt en av Fred Olsens fruktbåter til Israel. Nå kjøpte vi en brukt bil i Jerusalem. Svigermor reiste hjem med fly; og vi fire forlot Jerusalem 1. august. I Adana fikk bilen ny oljemembran, i Istanbul nytt dekk etter felgkjøring ned mot Bosporus, og i Vejle ny fotbrems til hjelp for håndbremsen. Endelig - den 14. august kjørte vi i land fra Peter Wessel i Fredrikstad med 230 kroner igjen i reisekassen.

Vi takker Br. Wessel Alshus for hans omfattende opplevelsesskildringer fra Midt-Østen. Vi har fulgt ham i en artikkelserie nå gjennom hele dette året 1999. Han har lagt ned stor innsats i å få stoffet presentert og forståelig for brødrene.

AsbjB

MENNESKETS JULEGAVE

Visst er julen glede og førjulstiden gledesfylte forberedelser. Men klarer vi alltid å øyne perspektivet når vi sjauer og stresser oss som verst igjennom desembermørket ? Blir det ubehagelig hvis noen stiller spørsmålet om hva vi egentlig forbereder oss til ?

Ut gjennom eteren kommer det i disse dager hilsen om "God Jul" - den har postverket distribuert i millionvis, og den er sagt fra menneske til menneske i butikkene, på gatene, i hjem... - ja, overalt.

Jovisst - det er i sannhet ting som bør erklæres verneverdige i dagens samfunn. Men var det ikke verdt å stanse opp og lytte - om kirkeklokkene skulle kime inn et budskap som går enda dypere ?

Det var en enkelt setning som forandret verden: "I dag er det født dere en frelser i Davids by..." På denne ene setningen bygger vi vår tro og åndelige tradisjon. Denne felles indre historien bestemmer vår tankegang og vår moral - og som fyller mange med takknemlighet. Budskapet fra Mesteren julenatt var:

"Frykt ikke, se jeg forkynner dere en stor glede.....for så høyt har Gud elsket verden at han gav sin sønn, den enebårne."

Julen har gitt oss kjærligheten i form av et barn i en krybbe. Desember måned er virkelig kjærlighetens, gledens og fredens måned. Kjærlighet er vilje til å gi av oss selv for at andre skal ha det godt. Kjærlighet er evnen til å akseptere andre slik de er, med alle sine feil og mangler og svakheter. En slik evne kan bare komme fra Mesteren. Kjærligheten er en gave - menneskets julegave fra Mesteren.

Derfor - la oss ikke drepe julen med selvfølgeligheter. La oss rives med - ikke bare se julen gjennom barnesinn og barneøyne, men la oss rives med selv; i frykt og glede over Mesterens nærgåenhet i julen.

RoBo

«Et godt nytt år»

Året 1999 nærmer seg sin slutt. Atter en gang forbereder vi jule- og nyttårsfeiring. Denne gangen blir det imidlertid litt annerledes, da vi skal forlate både et århundre og et årtusen. For mange blir dette noe mer enn et vanlig nyttår. Tanken som da slår meg er: Legger vi denne gangen noe mer

tanke bak ordene når vi ønsker hverandre "et godt nytt år" ? Dette årvisse ønsket som sies samtidig med at vi trykker hverandre i hendene burde denne gangen virkelig bety noe mer enn en hilsen i forbifarten.

Når vi i dag ser verden rundt oss kan vi saktens lure på om ønsket om "et godt nytt år" har nådd særlig lengre enn til papiret det er skrevet på, eller om det muntlige budskapet er uttalt så klart at det har passert mottagerens trommehinner.

Hva betyr selve begrepet for oss ? Føler jeg virkelig i mitt hjerte at hver gang jeg uttrykker ønske om "et godt nyttår" ja så mener jeg det virkelig ? Nei jeg må med skam erkjenne at det er et ønske jeg bruker mer som hilsen enn som et virkelig ment ønske om at det i det kommende året må gå mitt medmenneske vel. Jeg burde med andre ord ikke strø rundt meg med fagre ønsker om "et godt nyttår" dersom jeg ikke mener det. Nå må det imidlertid sies at uttrykket brukes som en alminnelig hilsen ved årsskiftet, og i denne forbindelse ikke er å anse som noe annet. Men, når vi tar et menneske i hånden og sier at vi ønsker "et godt nyttår" burde viljen bak ønsket være sterkere enn blott en overfladisk hilsen. Jeg kan muligens si det slik: jo bedre jeg kjenner det menneske jeg ønsker "et godt nytt år", dess sterkere bør jeg tenke gjennom hva betydningen av begrepet innebærer.

Og hva med alle nyttårsforsettene, eller handlingsplanene som det kalles i næringslivet ? Alt er velment og bra, men evner vi å leve opp til alt det vi har satt oss fore ? Når det gjelder ønske om "et godt nytt år" burde jeg kanskje stille spørsmålet slik: vil vi det innerst inne ? At vi mener det når vi både sier og skriver det håper jeg. Men jeg er mer tvilende til om vi virkelig mener hva vi skriver og hva vi sier, så sterkt at vi selv er villige til å gjøre noe for at det virkelig skal bli "et godt nyttår". Dessverre tror jeg mange ganger viljen bak meningen er like svak som viljen bak avtaler vi hører inngås om våpenhvile mellom stridende parter rundt om i verden. Det er liksom om å gjøre at man i en konflikt ikke ønsker motparten noe godt , men tvert i mot all mulig motgang og ulykke. Det er tankevekkende å se mennesker som ved forrige nyttårsskifte ønsket hverandre "et godt nytt år", i løpet av året har klart å bli uvenner, ja endog fiender. Hvilken vilje lå det da bak ønsket om "et godt nytt år" ?

Jeg har fundert litt på hvorfor vi gir uttrykk for ønsket om "et godt nytt år". Forklaringer er sikkert gitt av mange før meg, men slik jeg ser det, dreier det seg om frykt for det ukjente. Det å passere tolvslaget nyttårsaften gir oss et nytt årstall å forholde oss til. Årstallene bak oss har alle sin historie. Den kjenner vi. Det nye årstallets historie er derimot ukjent for oss.

Vi kan ha laget planer og gode forsetter for det nye året, men vi er ikke alene i verden om å lage slike. Det er noen rundt oss som også lager planer og for dem gode forsetter. Men disse planene, laget av familiemedlemmer, venner, kolleger, konkurrenter og verdens statsledere, de er ukjente for oss. Frykten for dette ukjente, samt erfaringer fra tidligere tider, gjør at vi ved årsskiftet ønsker hverandre "et godt nyttår" i håp om en bedre fremtid, like mye for oss selv som for den vi uttrykker ønsket overfor.

Om vi har grunn til å være urolige for fremtiden, kan hver og en av oss gjøre seg opp en egen mening om. Noen føler morgendagen så full av frykt at de får en mental sperre, en følelse av panikk. For andre er morgendagen en spennende utfordring som sporer til planlegging for å mestre hva som måtte komme.

Som Frimurer er vi kjent med at vi skal arbeide med å foredle oss selv. Tenk hvilke muligheter ønsket om "et godt nytt år" da gir ! Jeg gir det til ektefelle, barn og barnebarn nyttårsaften. Klart jeg ønsker at disse skal få et godt nytt år. Men du verden hvilke muligheter jeg har til enten å gjøre tilværelsen sur for mine nærmeste, eller til å bidra til at de skal oppleve hverdagen som noe triveligere enn hva de muligens forventet. Det er nok av stridsspørsmål i en familie. Det behøver ikke gå mange dagene etter de fagre nyttårsønsker før diskusjon om bagateller kan føre til strid. Kanskje litt godvilje i tråd med det gode ønske om "et godt nytt år" kunne være på sin plass da !

Det er særlig mot våre nærmeste at vi har en tendens til å vise vårt sanne "jeg", det "jeget" som vil hevde sitt synspunkt nær sagt om det så skal koste husfreden å få gjennomslag. Men opplever da den annen part at vi bidrar til å skape "et godt nytt år" ? Nepppe. Opplevelsen blir den motsatte. Det nye året kan starte særs dårlig om det er det vi vil.

Som Frimurer må jeg begynne å bearbeide meg selv, den ru utilhugne sten. Og nettopp nyttår gir rik anledning til dette. Jeg kan forbedre mine relasjoner til alle dem som står meg nær.

Men det er noen i samfunnet vi ikke har direkte relasjoner til. Jeg tenker da på "den ukjente familien" som vi har rundt oss ute i samfunnet hver dag. Hvor lett er det ikke å overse disse. De har ikke tatt meg i hånden og ønsket meg "et godt nytt år" og mottatt tilsvarende ønske fra meg. Dette blir jeg minnet om ved hver recepsjon i I-grad. Det er noen i samfunnet som ønsker seg et liv som er letter å leve enn hva det var. Dette er jeg bare så alt for klar over og må skamme meg over hvor lite jeg gjør for at et for meg ukjent menneske skal få oppleve at i år er det litt lettere å leve enn i fjor.

La det være mitt ønske for det nye året, at murerverktøyet må bite hardere på stenen, slik at ønske om "et godt nytt år" får en ekte og oppriktig mening !

Måtte det skje mine brødre.

ØA.

Fra Åge Karlsen i Burnaby i Canada,

har vi fått følgende innlegg til bladet vårt, og han gir bl.a. uttrykk for at han setter stor pris på medlemsbladet, og at han hver gang leser det fra perm til perm. Det er slike tilbakemeldinger vi liker å høre!

AsbjB

Mitt møte med Erik

Under vårt besøk i Fredrikstad i sommer så jeg ofte på mine turer til byen en mann som spaserte nesten viljeløst rundt omkring, og han virket sky og redd. Han gikk alltid i den samme fritidsdressen, han var ikke særlig ren, og det virket på meg som om han ikke hadde det særlig godt.

En dag så jeg ham i Torvbyen, og da bestemte jeg meg for å slå av en prat med ham, og han virket veldig tilnærmelig.

Plutselig sier han: "Heter ikke du Åge?" Og fra da av var vi på bølgelengde. Det viste seg at vi hadde vokst opp sammen på Lahellemoen, han fortalte meg at han het Erik, og etter hvert begynte det å demre for meg. Jeg hadde vært god venn med hans bror, og kjente også litt til resten av hans

familie, særlig fra krigstiden.

Han fortalte meg ellers at han hadde jobbet her i Canada, på østkysten, blant annet i gruvene, men etter noen år hadde han returnert til Norge.

I Norge hadde han jobbet for ett oljefirma, hadde vært veldig utsatt for bensingasser, og uten at han sa det, fikk jeg inntrykk av at han ville fortelle meg at han hadde tatt skade av dette.

Vi pratet ellers om løst og fast til vi skilte lag, og en ting han var veldig opptatt av var miljøet, som han mente vi mennesker var i ferd med å ruinere.

Jeg tenkte mye på Erik den kvelden, og bestemte meg for å se etter ham neste dag. Det var ikke vanskelig å finne ham, og jeg introduserte ham også til Liv, kona mi. Etter at vi hadde pratet litt spurte jeg om han var ensom, han var jo alltid alene, og han bekreftet at han var nok det. Jeg spurte ham om jeg kunne hjelpe ham på en eller annen måte, også at jeg hadde venner som sikkert kunne hjelpe ham, men da sa han at: "Jeg må nok ordne opp i dette selv"??, uten at han kommenterte dette.

Jeg tror ellers han satte pris på vår lille prat, og det oppsto ett vennskap mellom oss.

Den 26 august kl. 0830 skulle vi ta bussen til Gardermoen fra Fredrikstad for å reise tilbake hit, og da så jeg igjen Erik, sittende på en benk på bussterminalen. Jeg ropte til ham, han kom løpende over, han tok meg i handa ønsket oss god tur, og så sa han: "Jeg har vært hos lege", hvoretter vi måtte gå på bussen.

Jeg tenkte litt på det han hadde sagt og håpet ved meg selv at grunnen var for å få hjelp, for slik jeg så hans situasjon, så var han jo ikke frisk, og trengte hjelp.

Vi som frimurere hører hele tiden om hvordan vi bør forholde oss til våre medmennesker, det går jo som en rød tråd gjennom alle gradene.

Dette er jo også inntatt i våre lover: "En frimurers plikter mot nesten og ordenens brødre".

For å minne meg selv på, og likedan dele dette med dere, har jeg lyst til å sitere noen linjer derfra:

"Og søke å redde dem som er i nød, er sådanne kristenplikter og skyldigheter som ethvert menneske bør iakta, men som det i særdeleshet påligger en frimurer å oppfylle."

Også: "Det påligger ham å nære og vise deltagelse, medlidenhet og barmhjertighet mot alle sine på jordens vandrende medmennesker." Ett stort ansvar altså.

Kjære venner og brødre!

Vi vet alle at det er mange som Erik i vårt samfunn, som har det vondt og lider, og som trenger litt oppmerksomhet for å føle seg som "en av oss". Litt varme, et vennlig ord, en klapp på skuldra, kan gjøre all verdens forskjell.

La oss derfor forsøke og yde vårt, uansett hvor lite det er, slik at denne verden kan bli ett bedre sted å bo for flere.

Med varme og broderlige hilsener

Åge

ALLE HELGENS DAG

Vi har en vakker skikk i vår Loge. Vi har et arrangement på Alle Helgens Dag hvert annet år. Logesalen blir gjort i stand for å minnes våre brødre som har nedlagt sine verktøy. I år har vi ikke markering av dagen, men det er allikevel nyttig å minnes den. Mange mener at det er den vakreste søndag i kirkeåret, til tross for at dagen kommer til oss med bladløse vintertrær og mørke. Det som gjør dagen så spesiell for mange er at den rommer smerte, men også varme og håp. Dette har sammenheng med at prisen for å møtes er å måtte skilles, når vi minst venter det.

Bare i vårt distrikt dør det ca. 860 mennesker hvert år. For mange er denne dagen vanskelig. Grunnen kan være at denne søndagen får oss til å tenke på det som dagen skal minne oss om. At vi har mistet noe dyrebart. En mor, far, ektefelle, barn, søster eller bror.

Det vi dessverre ofte opplever er at vi har så lett for å glemme våre døde. Vi snakker heller om vær og vind, sladder eller tilbudene hos kjøpmannen.

Den som taper på det er oss selv. Vi fortrenger døden selv om den er uunngåelig. Nettopp derfor trenger vi Alle Helgens Dag, da vi er redde for vår egen dødsangst.

Bruk dagen til å minnes de som har gått bort og bevar de gode minnene.

Bjørn Roger

Vi takker Terje Sten Johansen for stor innsats bak kamera, og for god jobbing i / med redaksjonen, der han har sørget for "bideleveringen". Samtidig ønskes du lykke til i din videre frimurervandring, selv om den skjer hovedsakelig i St. Nikolas tdg Anker i Sarpsborg.

AsbjB

Redaksjonen
ønsker alle brødre en riktig
GOD JUL og et Nytt
Godt Ar i år
2000 !!

Hilsen
Asbjørn, Rolf, Bjørn Roger,
Tore, Øystein, Terje og Einar

